

Štěpánka Šimonová: Tohle není pohádka

Tenhle večer jsem si představovala jinak. Už jsem viděla ten idylický obraz, jak sedím v noční košili před hořícím krbem, který vydává líbivý praskavý zvuk. Četla bych si svoji oblíbenou knihu a bosé nohy bych si třela o chlupaté tělíčko. Potom bych se jako poslední z rodiny vydala do postele.

Teď se však prodírám další vrstvou sněhu, která dnes spadla ze střechy spolu s děsivě ostrými rampouchy. Taková sněhová duchna by dokázala přikrýt tělo malé kočky snadno. Úplně stejně lehce by se mohla propadnout ledem v rybníku. Mžourám do tmy, ale nikde ji nevidím. Ještě chvíli doufám, ale tohle není pohádka. Nikde se neobjevuje, a tak jdu zklamaně domů. Mám zmrzlé prsty a celá se třesu. Už je moc pozdě na to, abych znovu začala prohledávat okolí.

Bolí to. Strašně moc to bolí. Au! Au! Celá se chvěju a připadám si jako v křeči. Měla jsem na ni více dohlížet. Kdybych dnes nikam neodjížděla! Žádná událost nebyla důležitější než ona. Nebo kdybych ji někde před odjezdem zavřela. Co mám udělat proto, aby se vrátila? Co bych byla ochotna obětovat za její návrat?

Stýská se mi. Mnohdy v knihách čtu, že až v takové chvíli si hrdinové uvědomí, jak je pro ně ten druhý důležitý, ale já to tak nemám. Vždycky jsem vnímala důležitost mojí kočky v mém životě. Byla jako ostrov, středobod mého dne. U ní jsem vždycky měla pocit bezpečí a tepla, jako moje „doma“.

Mohla jsem si s ní povídat. Nebyl to ale monolog. Ona mi vždycky odpovídala. V jejím pohledu byla vidět důvěra. V mnoha ohledech mi připomínala mě. Byla hravá, nápaditá, veselá malá rošťanda. Měly jsme i různé společné rituály včetně jejích kočičích úsměvů a triků pro mé potěšení. Jenže teď se ztratila a mě nemá kdo rozveselovat. Zase cítím tu bolest. Fakt, že podpora, kterou jsem měla v té kočce je pryč, bolí. Mluvím o tom stále s rodiči, pořád a pořád dokola. Proč zrovna moje kočka se musela ztratit?

Ten večer, kdy jsem hrabala v závějích, si pamatuji, jako by to byl sen. Ačkoliv, jak si ráno uvědomím, je to jen dvanáct hodin od doby, kdy jsem zjistila, že schází. Záhy si pak vzpomenu na to, jak jsem se kolem půlnoci probudila a spolu s tátou jsme ji šli hledat. Nedalo nám to spát. Mlhavě si vzpomínám na to, jak svítím baterkou do keřů.

„Mňau!“ ozve se najednou ostýchavé zamňoukání. V trnitém porostu je kočka! Volám na ni a ona se prodírá k nám. Srdce mi buší. Oči mám rozšířené vzrušením. Natahuji ruku. Po tvářích mi stéká slza naděje. Ráda bych řekla, že tenkrát, těsně po půlnoci, jsem svoji

milovanou kočku opravdu našla – to by ale bylo moc jednoduché. S nepořízenou se vracíme domů.

Do schránky vložím ten den již poslední prosbu o hledání kočičky s barevnou fotografií a slíbenou odměnou. Pak už jen uléhám do postele. Asi je to zkouška. Říkám si, že ji budu hledat klidně celá léta. Je to zkouška vytrvalosti, jak dlouho ji budu mít v paměti a jestli nezapomenu.

Mám o ni strach. V hlavě mi zní jednoduchá melodie, kterou jsem s ní hrála na klavír. Tahle kočka milovala vibrace, a tak se vždycky ráda přidávala. I přes nelibivý zvuk, který nástroj vydával, když po něm ta rebelka pochodovala, jsem to milovala. Proto je teď celá moje hra nějaká prázdná, chybí v ní kočičí packy.

Myslím na nejnemožnější scénáře. Cítím se bezmocná. Už jsem začala přeorganizovat své plány na Vánoce, které se už závratně blíží. Místo polehávání pod stromkem a šťouchání do baněk s mojí úžasnou kočkou jsem si představila sebe, jak strnule sedím u stromku. Sice by krásně svítil, a ještě lépe voněl, ale mě to těšit nebude. Jediné, co si nyní přeji, je návrat kočky domů. Pročítám si seznam přání ze začátku prosince. Lyže? Nový fotoaparát? To není podstatné.

Nikdy jsem si neuvědomovala, kolik je v okolí koček, ale teď když jednu hledám, je vidím úplně všude. Zvuk tiskárny mi hučí v uších. I když vylepuji plakáty, házím do schránek další a další letáky a objíždím s tátou vesnici, telefon nezvoní a nikdo neví, kde může být. Určitě se někde klepe zimou a je v nebezpečí, ale já s tím nemůžu nic dělat. Ta představa mi nedělá dobře.

„Už se ta kočička našla?“ Všichni se mě na to ptají, a tak se této otázky nezaleknu. Otočila jsem se a spatřila ženu, která včera velkoryse vyvěsila jeden plakátek s kočičí podobenkou ve svém obchodě. Je i tam na tom sloupu, na nádraží, u hřiště, školy, školky a tak. Ale už možná nemá význam tisknout nějaké papírky, když už třeba ani nežije.... Z téhle myšlenky mi přejede mráz po zádech.

„Ne,“ zamumlám a kousnu se do rtu, abych se nerozbrečela. Čím dál víc mi chybí! Vytiskla jsem si mapu celé naší vesnice a kroužkuju informační tabule a významná místa, kde ještě letáčky nejsou. Vědí o tom snad úplně všichni, dokonce se tahle informace objevila i na webu naší obce, ve zpravodaji, a dokonce i v rozhlase. Lidé jsou moc hodní, ale nejvíce si cením vytrvalosti rodičů a brášky.

Dnes je zlatá neděle – čtyři dny před Štědrým dnem. Ozdobili jsme stromeček a jeli na hřbitov. Než babička umřela, slavila tento slavnostní den s námi. Letos ho s námi měla slavit moje kočka. Ta je ale stále nezvěstná. Uvnitř se cítím prázdná a po pěti únavných dnech mám

pocit, jako by mi vyschly slzy. Jsem už natolik unavená, že když přijdeme domů z jarmarku, svalím se na postel a chvíli spím. Nic se mi nezdá. Cítím se, jako by mě někdo vygumoval, jako kdybych tady nebyla. Oběd u čtyř svíček mi nechutná. Den se neuvěřitelně vleče. Už se s mojí kočkou v duchu loučím. Ani objetí mámy mi nepomáhá.

Táta se na mé utrpení nemůže déle dívat. Nabídne, že se opět pojedeme podívat, jestli kočičku nenajdeme. Myslím, že to bude opět marné. Stejně jako včera, předevcírem nebo jiné dny. Na Vánoce se prý dějí zázraky, ale to jen v pohádkách. Navíc ten šťastný den bude až za čtyři dny. Pro mě však bude smutný. Nejsmutnější. Už sedíme v autě, když ještě přibíhá bráška s nabídkou pomoci. Proč nesouhlasit?

Jedeme na samý konec vesnice. Je tu už jen pár domků hraničících s lesem. Rozhlížím se kolem. Snažím se nedávat si falešné naděje, ale nemůžu si pomoci. „Už nevěřím, že náhoda mi moji kamarádku vrátí zpět, stejně, jako mi ji vzala.“ Tohle si říkám, ale přesto doufám. Cítím zmatení a zalévá mě další tsunami smutku. Je tu poslední dům. Má rudou omítku a vysoký železný plůtek. Svítí vánočními světýlky a u vchodových dveří je trochu nevkusně postavená monumentální dřevěná socha výra.

„Teď půjdu dát letáček já!“ ohlásí nám bráška a rozběhne se ke schránce. Dívám se na jeho stopy, které pomalu přikrývá sníh. Posadím se hlouběji do sedačky. Už tu nechci být. Naskakují mi ty úžasné vzpomínky s mojí kočkou. Tiše pláču. Už na to nechci myslet. Cítím tu bolest. Netrpělivě sleduji další nemotorné pokusy mého mladšího sourozence. Nemůže dosáhnout na vysoko posazenou schránku. Po několika minutách už mě to všechno vytočí. Kočka nikde není! Proč se ztratila?! Jak to, že jsem ji pořád nenašla?! Vyskočím z auta a zavolám na něj: „Prokope! Už pojd’!“

„Ne!“ odporuje. „Musím to dodělat!“

„Prokope! Já...“

„Mňau!“

A pak se všechno zpomalí. Prokopovi se konečně podaří leták vhodit do schránky. Všechno utichá a najednou se ozve osudové zamňoukání. V tom tichu zní neuvěřitelně hlasitě. Zamrkám úlekem, protože vidím, jak se ke mně řítí malé chlupaté stvoření. Slyšela můj hlas! Zdá se mi to? Světýlka a hvězdy osvítili moji kamarádku, která se jedním mohutným skokem odrazila a přistála mi do náručí. Tohle nemůže být pravda...

„Pružinko!“ vykřiknu a slzy štěstí a radost se mi spontánně zjevují v obličeji, když se mi kočka otírá s uklidňujícím předením o tvář. Je tak šťastná, že mě vidí. Dívám se na ni. Ona se dívá na mě.

Našly jsme se. Ale proč zrovna dnes? Může se stát zázrak, když ho člověk potřebuje?
Když v něj věří? Každopádně... teprve dnes pro mě začaly Vánoce. Proto, že nejsem sama.